

Декілька думок наступного дня після захисту дисертаційної роботи на звання Доктора філософії в альма-матер, Львівському національному медичному університеті імені Данила Галицького.

Аспірантура — це не просто третій освітній рівень. Аспірантура — це нагода скористатися власними знаннями, досвідом та

зрілістю для осмислення феноменів, які відповідають чітким уявленням про власні інтереси і цінності, та дозволити собі зосередитися на дослідженнях, що мають значення для тебе і можуть мати теоретичне і практичне значення та користь для інших. Аспірантура — це нагода скористатись і вдосконалити аналітичне мислення та здатність до самостійного дослідження. Аспірантура — це можливість знайомств, співпраці, обміну думок, творчих наукових дискусій з провідними вченими як своєї, так і інших галузей науки. Але, мабуть, найголовніше, навчання в аспірантурі — це двигун власного інтелектуального і емоційного розвитку заради плекання одного, можливо, найзрілішого з почуттів — почуття соціального інтересу, інтересу мати відчуття приналежності до важливої для себе групи людей, зокрема професійної, для якої ти корисний всім своїм єством і тобі це приносить всеосяжну користь.

Хто творить цю просту і водночас заворожуючу атмосферу пізнання і гуманності? Відповідь очевидна: ми з Вами. Люди. Згадаю лише про декількох з них. Не можна бути байдужим, слухаючи лекції професора Павла Содомори, пронизані величною простотою розуміння природи речей і любов'ю до Людини. Інтелектуально витончено сплетені філософські нариси професора Ігоря Держка (на жаль, світлої пам'яті) наповнювали світ яскравістю світла мудрості і людяності. Складні мережива імунологічних феноменів, які доносились з неймовірною відданістю науці професоркою Валентиною Чоп'як, додавали впевненості. А ще, розмови, дискусії, суперечки з вчителем, професором Олександром Фільцом, наповнені простотою і довірою, повагою і зрілістю.

Одним словом, АСПІРАНТУРА...

Користуймося цією розкішшю...

З вдячністю, Олег Березюк.